

“Op weg naar de open plek in het bos ging ik even langs bij mijn oude eik. Ik liet mijn vingers over de stam gaan. Overal zag ik nieuw leven in wording. Dit bos leeft, dacht ik. Het wil leven en niets mag dat beletten! Op de open plek zat een dertigtal mensen in een cirkel. In het midden stond een grote lamp. Ik wist niet goed wat ik moest doen, toen ineens een hand op mijn schouder me bijna een hartaanval bezorgde. ‘Bioboy, je bent gekomen!’ lachte een bekende stem. ‘Amira!’ Ze lachte om mijn verbaasde gezicht en omhelsde me. Ze trok me mee de kring in. Een man ging in het midden van de kring staan. Het werd meteen stil. ‘Beste vrienden,’ begon hij. ‘We hebben allemaal hetzelfde doel. We willen dit bos van de ondergang redden.’ Hij zweeg even. ‘De massaconsumptie kunnen we niet tegenhouden. We kunnen niet veel doen tegen de globalisering van de wereldhandel. We hebben geen stem in de nationale politiek, en kunnen niets ondernemen tegen het gesjoemel van kwaadwillige politici.’ Gejoel steeg op. Hij keek de kring rond en het werd weer stil. ‘Maar in dit dorp hebben we wel een stem. Als we onze stem luid genoeg laten klinken, kunnen we dit bos redden.’ Iedereen begon spontaan te juichen en te klappen. Het was alsof alles in vertraagde film mijn netvlies passeerde. Dit was de eerste keer dat ik deelnam aan een actie tegen Het Systeem. Geen woorden maar daden. Ik was benieuwd. Want al werd gezegd dat we een stem hadden in dit dorp, ik had daar nog weinig van gemerkt. En ik was ook niet meteen onder de indruk van de opkomst. Hoeveel lawaai konden dertig stemmen maken? Een jongen was opgesprongen. ‘We moeten dit bos redden. We moeten!’ Hij gebaarde wild om zich heen. ‘Er staan waardevolle planten en bomen in dit bos, er huizen hier dieren. Mensen komen hier tot rust.’”
uit: *Bioboy* van Inge Misschaert, pagina 108 –109

“Mijn naam is Bioboy. Dit is het laatste hoofdstuk van mijn kringloopverhaal. Mijn papier is bijna op en mijn balpen bijna leeg. Ik lig tussen de wortels van mijn oude eik en luister met gesloten ogen naar wat komen gaat. De kranten noemen dit groene maandag. De grond trilt. Mijn lichaam trilt mee. De hartjes op mijn armen staan recht overeind. Het dreunen en stampen wordt luider. Ik voel de druk op mijn trommelvliezen. Ik kijk om me heen. Het bos is vol leven. Nu nog wel. Machinegeweld kondigt de dood aan. Brutaal, vernederend. Ik leun tegen mijn oude eik. Wat komen moet, komt. Takken kraken. Stemmen. Hallucineer ik? Tientallen donkere gestalten lopen zwijgend op me af. Ik zal me verzetten. Ik zal mijn eik tot het bittere eind verdedigen. Ik slaak een oerkreet en spring naar voren. ‘Bioboy!’ ‘Amira!’ ‘Je bent niet alleen, Bioboy!’ ‘Rik?’ Ik begrijp het niet. ‘Je bent niet alleen,’ herhaalt Rik. Iemand neemt mijn hand. Jessica. Achter haar staat Kriekemans. Steeds meer mensen komen om me heen staan. Walter, Filip en andere leden van de actiegroep. Ook de mensen van de gemeente zijn gekomen. In de verte zie ik mijn moeder. Ze huilt als ze me ziet. En mijn vader. Hij slikt zijn tranen weg. Maya vliegt me om de hals. Zelfs de leerkrachten en de directeur zijn er. De bivakmuts glimlacht. Ik glimlach terug. In de verte klinkt gedonder. Druppels vallen. Sneller en sneller. Een stortbui. Wij houden stand. Dit is niet het einde. Dit is een begin.” Uit *Bioboy* van Inge Misschaert, pagina 150 – 151
met dank aan uitgeverij De Eenhoorn

<http://www.eenhoorn.be/site/boeken/kinderboek.php?bkdetail=NDMxMw==&bksrt=a2luZGVyYm9law==&bkonderverdeling=b2s=&bktype=bmllDxc>
<http://inge-misschaert.skynetblogs.be>